

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ สร้างแบบวัดภาคปฏิบัติวิชาชีพพนัก 3 (ห้องวงใหญ่) และหาคุณภาพของแบบวัดภาคปฏิบัติวิชาชีพพนัก 3 ที่สร้างขึ้นในด้าน ความตรง ความเที่ยง ความยากง่าย และอำนาจจำแนก โดยผู้วิจัยจะนำเสนอผล การวิจัยดังนี้

4.1 แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่แต่ละฉบับ มีวิธีการ วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.1.1 ความตรงตามเนื้อหาของแบบวัดความรู้

4.1.2 ความเที่ยงของแบบวัดความรู้

4.1.3 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบวัดความรู้

4.2 แบบประเมินผลการปฏิบัติงานวิชาชีพพนัก 3 (ห้องวงใหญ่) แต่ละฉบับ มีวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.2.1 ความตรงของการวิเคราะห์งานของแบบประเมิน

4.2.2 ความตรงเชิงจำแนกของแบบประเมิน

4.2.3 ความเที่ยงของแบบประเมินผลการปฏิบัติห้องวงใหญ่

4.2.4 ความเที่ยงของผู้ประเมินผลการปฏิบัติห้องวงใหญ่จากการให้

คะแนนเฉลี่ยจากผู้ประเมิน 2 คน (Reliability of Average Ratings)

4.1 แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวางใหญ่ ผู้วิจัยได้นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาหาคุนภาพของแบบทดสอบได้ผลดังนี้

4.1.1 ความตรงตามเนื้อหาของแบบวัดความรู้⁴เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวางใหญ่ ได้นำความเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนที่มีความเห็นว่าข้อสอบมีความสอดคล้องกับพฤติกรรม มาหาค่าร้อยละโดยเปรียบเทียบกับจำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด ข้อสอบที่มีความตรงตามเนื้อหา คือ ข้อสอบที่มีค่าความสอดคล้องของการพิจารณาของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเกินร้อยละ 80 (อุทุมพร จามรนาน, 2535) ดังแสดงในตารางที่ 2-4

ตารางที่ 2 แสดงความตรงตามเนื้อหา สอดแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องรวงใหญ่ ประเภทเพลงโหมโรงทั้ง 20 ข้อ มีค่าความสอดคล้องระหว่างความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทุกคน เท่ากับ 1 ทุกข้อ นั่นคือข้อสอบทุกข้อในแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องรวงใหญ่ ประเภทเพลงโหมโรงทุกข้อ มีความตรงตามเนื้อหา

ตารางที่ 3 แสดงความตรงตามเนื้อหาของแบบวัดความรู้เกี่ยวกับกา
ปฏิบัติขังวงใหญ่ ประเภทเพลงเภา ทั้ง 20 ข้อ มีค่าความสอดคล้องระหว่าง
ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทุกคน เก้ากับ 1 ทุกข้อ นั่นคือข้อสอบในแบบวัดความรู้
เกี่ยวกับกาปฏิบัติขังวงใหญ่ ประเภทเพลงเภาทุกข้อมีความตรงตามเนื้อหา

ตารางที่ 4 แสดงค่าความสอดคล้องในการพิจารณาความของกลุ่มผู้ใช้ชาวนา ของ
แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติของวงใหญ่ประเภทเพลงระบำ

[illegible]

ตารางที่ 4 แสดงความตรงตามเนื้อหาของแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ ประเภทเพลงระบำ ทั้ง 20 ข้อ มีค่าความสอดคล้องระหว่างความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทุกคน เท่ากับ 1 ทุกข้อ นั่นคือทดสอบในแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ ประเภทเพลงระบำทุกข้อมีความตรงตามเนื้อหา

4.1.2 ความเที่ยงของแบบวัดความรู้ในการปฏิบัติห้องวงใหญ่ หาได้โดยใช้สูตร KR-20 (อุทุมพร จามรนาน, 2535) ได้ผลดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงค่าความเที่ยงของแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ ในการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ครั้งที่ 1 - 3

แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่วิชา เป่าพาทย์ 3 จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่	ค่าความเที่ยง		
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3
1. เพลงโหมโรง	.83	.96	.77
2. เภา	.60	.83	.73
3. ระบำ	.76	.82	.70

จากตารางที่ 5 พบว่าแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติทั้ง 3 ฉบับ ในการทดสอบทั้ง 3 ครั้งพบว่า แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ทั้ง 3 ฉบับมีค่าความเที่ยงระหว่าง .60-.96

4.1.3 ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์หัตถ์มูลแล้วเลือกทั้งสองที่มีคุณภาพโดยใช้เกณฑ์ในการเลือกคือ ค่า p ระหว่าง 0.20-0.80 ค่า r ระหว่าง 0.20-1.00 ดูรายละเอียดภาคผนวก ข หน้า 102 ซึ่งค่า p และ r ในระดับดังกล่าวเป็นระดับความยากง่ายและอำนาจจำแนกที่มีความเหมาะสมสำหรับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (อุทุมพร จามรมาน, 2535)

ครั้งที่ 1 หลังจากนำแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ทั้ง 3 ฉบับ ไปทดสอบกับนักเรียนระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางปีที่ 2 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ วัดมณีเจดีย์จำนวน 6 คนแล้ว พบว่า (1) แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ ประเภทเพลงโหมโรง จำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 9 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดได้แก่ข้อที่ 3, 5, 8, 10, 13, 15, 17, 18, 19 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 4, 5, 11, 12, 14, 20 แต่ทั้ง 6 ข้อมีค่าความยากง่ายแตกต่างจากเกณฑ์เพียงเล็กน้อย ผู้วิจัยจึงคัดเลือกไว้สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 13 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 4, 5, 7, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด 2 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 3, 8 แต่ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบโดยพิจารณา ค่าความยากง่ายที่เหมาะสมควบคู่ไปกับค่าอำนาจจำแนก และผู้วิจัยได้ปรับปรุงภาพหาที่ใช้ในข้อคำถาม ปรับปรุงตัวเลือกให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นตามหลักวิชาการ (2) แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ ประเภทเพลงเถา จำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 11 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดได้แก่ข้อที่ 3, 4, 6, 8, 10, 12, 13, 14, 16, 17, 18 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 4 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 7, 11, 19, 20 แต่ทั้ง 4 ข้อมีค่าความยากง่ายไม่แตกต่างจากเกณฑ์มากนักผู้วิจัยจึงคัดเลือกไว้ สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 11 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 3, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 14, 17, 19, 20

และมีข้อสอบที่มีคำอ่านจั่วแนทที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 4, 3, 16, 18 แต่ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบไว้ โดยพิจารณาจากความยากง่ายที่เหมาะสมควบคู่ไปกับคำอ่านจั่วแนท และผู้วิจัยได้ปรับปรุงภาษาที่ใช้ในข้อคำถาม ปรับปรุงตัวเลือกให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นตามหลักวิชาการ (3) แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ประเภทเพลงระบำ จำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 12 ข้อที่มีคำความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ ข้อที่ 1, 2, 4, 5, 7, 8, 9, 13, 14, 17, 18, 19 และมีข้อสอบที่คำความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 3 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 10, 15, 20 ซึ่งทั้ง 3 ข้อมีคำความยากง่ายแตกต่างจากเกณฑ์เพียงเล็กน้อย ผู้วิจัยจึงคัดเลือกไว้ สำหรับคำอ่านจั่วแนทมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 14 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1, 2, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 13, 14, 15, 17, 19, 20 และมีข้อสอบที่มีคำอ่านจั่วแนทที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด 1 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 18 แต่ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบ โดยพิจารณาจากความยากง่ายที่เหมาะสมควบคู่ไปกับคำอ่านจั่วแนทแล้วปรับปรุงภาษาที่ใช้ในข้อคำถาม ปรับปรุงตัวเลือกให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นตามหลักวิชาการ

ครั้งที่ 2 หลังจากนำแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ทั้ง 3 ฉบับ ไปทดสอบกับนักเรียนระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางปีที่ 3 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ร้อยเอ็ดและวิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ จำนวน 8 คนแล้วพบว่า (1) แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ประเภทเพลงโหมโรงจำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 14 ข้อ ที่มีคำความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดได้แก่ข้อที่ 3, 4, 5, 7, 10, 11, 12, 13, 14, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่คำความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเพียง 1 ข้อคือข้อที่ 8 แต่เป็นข้อที่เคยผ่านการทดลองใช้ครั้งที่ 1 แล้วมีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดและคำอ่านจั่วแนทในการทดสอบครั้งนี้ก็อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ผู้วิจัยจึงคงไว้ สำหรับคำอ่านจั่วแนทมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 11 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 3, 5, 7, 8, 11, 12, 14, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่มีคำอ่านจั่วแนทที่ไม่อยู่ใน

เกณฑ์ที่กำหนด 4 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 4, 10, 13, 15 แต่ผู้วิจัยคงไว้เนื่องจากข้อสอบทั้ง 4 ข้อ ได้ผ่านการทดลองใช้ครั้งที่ 1 แล้วมีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด รวมทั้งมีค่าอำนาจจำแนกที่เป็นไปตามเกณฑ์และผู้วิจัยได้ปรับปรุงภาษาที่ใช้ในข้อคำถามปรับปรุงตัวเลือกให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นตามหลักวิชาการ (2) แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ประเภทเพลงเลา จำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 13 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ข้อที่ 3, 4, 6, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 7, 8 แต่ทั้งสองข้อเป็นข้อที่เคยผ่านการทดลองใช้ครั้งที่ 1 แล้วพบว่ามีความพออยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด และค่าอำนาจจำแนกในการทดสอบครั้งนี้ก็อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ผู้วิจัยจึงคงไว้ สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 14 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 3, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเพียง 1 ข้อ คือข้อที่ 4 แต่ผู้วิจัยคงไว้เนื่องจากข้อสอบข้อนี้ได้ผ่านการทดลองใช้ครั้งที่ 1 แล้วมีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด รวมทั้งมีค่าอำนาจจำแนกที่เป็นไปตามเกณฑ์ และผู้วิจัยได้ปรับปรุงภาษาที่ใช้ในข้อคำถามปรับปรุงตัวเลือกให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นตามหลักวิชาการ (3) แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ประเภทระบำจำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 13 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ข้อที่ 1, 2, 4, 5, 7, 8, 9, 13, 14, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 10, 15 แต่เป็นข้อที่เคยผ่านการทดลองใช้ครั้งที่ 1 แล้วพบว่ามีความพออยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดและค่าอำนาจจำแนกในการทดสอบครั้งนี้ก็อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดผู้วิจัยจึงคงไว้ สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดทุกข้อ

ครั้งที่ 3 หลังจากนำแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ทั้ง 3 ฉบับ ไปทดสอบกับนักเรียนระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางปีที่ 2 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์กาฬสินธุ์ จำนวน 8 คนพบว่า (1) แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่

ประเภทเพลงโหมโรงจำนวน 15 ซัด มีข้อสอบจำนวน 12 ข้อ ที่มีค่าความยากง่าย อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ข้อที่ 3, 4, 5, 7, 10, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 3 ข้อ คือข้อที่ 8, 11, 20 สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 13 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 3, 4, 5, 8, 10, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด 2 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 7, 11 (2) แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ประเภทเพลงเถา จำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 13 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ข้อที่ 3, 4, 6, 7, 8, 10, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 20 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 11, 19 สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 13 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 3, 4, 6, 8, 10, 11, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 7, 12 (3) แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ประเภทระบำจำนวน 15 ซัด มีข้อสอบจำนวน 13 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ข้อที่ 1, 2, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 15, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 13, 14 สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน 14 ซัด ได้แก่ข้อที่ 1, 2, 4, 7, 8, 9, 10, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเพียง 1 ข้อ คือข้อที่ 5

4.2 แบบประเมินผลการปฏิบัติห้องวงใหญ่ทั้ง 3 ฉบับ ผู้วิจัยได้นำไปประเมินกับกลุ่มตัวอย่าง 3 ครั้ง แล้วนำผลที่ได้มาหาคุณภาพของเครื่องมือดังนี้

4.2.1 ความตรงของการวิเคราะห์งาน หาได้โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบการกำหนดน้ำหนักคะแนนของแบบวัดภาคปฏิบัติห้องวงใหญ่ทั้ง 3 ฉบับ แล้วนำมาคำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ได้ค่าเฉลี่ยของทั้ง 3 ฉบับมีค่า

ระหว่าง 3.50- 4.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าระหว่าง 0.00-0.25

ดูรายละเอียดตามผนวก ข หน้า 6

4.2.2 ความตรงเชิงจำแนกของแบบประเมินผลการปฏิบัติสิ่งวงใหญ่
หาโดยวิธีกลุ่มตัวอย่างที่รู้แล้ว (Known-Group Technique) และเปรียบเทียบ
คะแนนโดยใช้การทดสอบที (t-test) ได้ผลดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 การทดสอบค่าทีโดยวิธีกลุ่มตัวอย่างที่รู้แล้ว เพื่อหาค่าความตรงเชิง
จำแนกของแบบประเมินผลการปฏิบัติสิ่งวงใหญ่ ในการทดสอบครั้งที่
1-3

แบบประเมินผลการปฏิบัติสิ่งวงใหญ่วิชา ปีที่พาร์ท 3 จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่ ประเภท	การทดสอบค่าที		
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3
1. เพลงโหมโรง	6.819 *	8.527 *	8.347 *
2. เถา	6.326 *	6.780 *	6.417 *
3. ระบำ	7.037 *	6.653 *	7.871 *

* $p < .01$

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าเมื่อนำผลจากการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง
มาทดสอบค่าที พบว่า แบบประเมินผลการปฏิบัติสิ่งวงใหญ่มีความตรงเชิงจำแนก
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกฉบับ

4.2.3 ความเที่ยงของแบบประเมินผลการปฏิบัติห้องวงใหญ่โดยวิธีการ
ทองสอยที่ ได้ผลดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงค่าความเที่ยงของแบบประเมินผลการปฏิบัติห้องวงใหญ่
วิชาปีพาทย์ 3 ในการทดสอบครั้งที่ 1-3

แบบประเมินผลการปฏิบัติห้องวงใหญ่วิชาปีพาทย์ 3 จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่ ประเภทเพลง	ค่าความเที่ยงจากการทดสอบ		
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3
1. โหมโรง	.78	.77	.75
2. เถา	.70	.68	.70
3. ระบำ	.79	.70	.84

จากตารางที่ 7 แสดงว่าในการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง ความเที่ยงของแบบ
ประเมินผลการปฏิบัติห้องวงใหญ่พบว่า มีค่าระหว่าง .68-.84

4.2.4 ความเที่ยงของผู้ประเมินผลการปฏิบัติห้องวงใหญ่จากการให้
คะแนนเฉลี่ยของผู้ประเมิน 2 คน (Reliability of Average Ratings)
ได้ผลดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงค่าความเที่ยงของผู้ประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่จากการ
ให้คะแนนเฉลี่ยของผู้ประเมิน 2 คนในการทดสอบครั้งที่ 1-3

แบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่วิชาปี่พาทย์ 3 จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่ ประเภทเพลง	ค่าความเที่ยงจากการทดสอบ		
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3
1. โหมโรง	.85	.84	.93
2. เพลง	.96	.89	.87
3. ระบำ	.98	.93	.99

จากตารางที่ 8 พบว่าทั้ง 3 ฉบับมีค่าความเที่ยงอยู่ระหว่าง .84-.99 และในการทดสอบครั้งที่ 3 ของแบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ประเภทเพลง โหมโรงและเพลงระบำมีค่าความเที่ยงสูงกว่าครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ยกเว้นแบบ ประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ประเภทเพลงเถา ซึ่งในการทดสอบครั้งที่ 3 มีค่า ลดลง

4.2 การอภิปรายผล

4.2.1 คุณภาพของแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่

4.2.1.1 ความตรงตามเนื้อหาของแบบวัดความรู้ ได้ให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อสอบและพฤติกรรมได้ค่าเท่ากับ 100% ในทุกข้อ ของแบบวัดความรู้ทุกฉบับนั้นคือผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันมาก จึงถือได้ ว่าแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติวิชาปี่พาทย์ 3 ทั้ง 3 ฉบับมีความตรงตามเนื้อหา

4.2.1.2 ความเที่ยงของแบบวัดความรู้ คำนวนโดยให้สูตร KR-20 มีค่าความเที่ยงในการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง มีค่าระหว่าง .60-.99 ซึ่งแบบวัดความรู้ในการทดสอบครั้งแรกมีจำนวนข้อสอบเท่ากับ 20 ข้อ ผู้เข้าสอบ 6 คน ได้ค่าความเที่ยงระหว่าง .60-.83 ในการทดสอบครั้งที่ 2 และ 3 มีข้อสอบจำนวน 15 ข้อ ผู้เข้าสอบครั้งละ 8 คน ได้ค่าความเที่ยงระหว่าง .82-.96 และ .70-.77 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าในการทดสอบครั้งที่ 2 ค่าความเที่ยงสูงขึ้นทุกฉบับ เนื่องจากผู้วิจัยได้มีการปรับปรุงข้อสอบ ในด้านความชัดเจนของข้อคำถาม และคัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพดีไว้ สำหรับการทดสอบครั้งที่ 3 นั้น ค่าความเที่ยงลดต่ำกว่าครั้งที่ 2 อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบเปลี่ยนไป จำนวนผู้เข้าสอบไม่เท่ากันและอยู่ต่างระดับชั้นกัน ความสามารถอาจไม่เท่ากัน ระหว่างครั้งที่ 1 และ 2 นอกจากนี้อาจเป็นผลมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบเครื่องมือครั้งที่ 3 มีความสามารถใกล้เคียงและไม่แตกต่างกันมากนัก จึงทำให้ค่าความเที่ยงในการทดสอบครั้งที่ 3 ต่ำกว่าครั้งที่ 2

4.2.1.3 ด้านความยากง่ายและอำนาจจำแนก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจากการทดสอบทั้ง 3 ครั้งแล้วพบว่าข้อสอบส่วนใหญ่มีค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่กำหนด กล่าวคือ ค่าความยากง่ายมีค่าระหว่าง .20-.80 และ ค่าอำนาจจำแนกมีค่าระหว่าง 0.20-1.00 เมื่อทดสอบครั้งที่ 1 แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ผู้วิจัยได้เลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20-.80 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20-1.00 ไว้ฉบับละ 15 ข้อ แต่มีข้อสอบบางข้อที่มีค่าความยากง่ายหรือค่าอำนาจจำแนกไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเพียงเล็กน้อย อีกทั้งผู้วิจัยพิจารณาค่าความยากง่ายควบคู่ไปกับค่าอำนาจจำแนกจึงคงข้อสอบเหล่านั้นไว้ แล้วทำการปรับปรุงภาษาที่ใช้ในข้อคำถามตัวเลือก ตัวลวง จากนั้นนำไปทดสอบครั้งที่ 2 พบว่าแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ประเภทเพลงโหมโรง จำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 14 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดได้แก่ข้อที่ 3, 4, 5,

7, 10, 11, 12, 13, 14, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ใน
 เกณฑ์ที่กำหนดเพียง 1 ข้อคือข้อที่ 8 แต่เป็นข้อที่เคยผ่านการทดลองใช้ครั้งที่ 1
 แล้วพบว่ามีความอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด และค่าอำนาจจำแนกในการทดสอบครั้งนี้ก็อยู่ใน
 เกณฑ์ที่กำหนดผู้วิจัยจึงคงไว้ สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่
 กำหนดจำนวน 11 ข้อได้แก่ข้อที่ 3, 5, 7, 8, 11, 12, 14, 17, 18, 19, 20 และมี
 ข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด 4 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 4, 10, 13, 15
 แต่ผู้วิจัยคงไว้เนื่องจากข้อสอบทั้ง 4 ข้อ ได้ผ่านการทดลองใช้ครั้งที่ 1 แล้วพบว่าม
 ีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด รวมทั้งมีค่าอำนาจจำแนกที่เป็นไปตามเกณฑ์และผู้วิจัยได้
 ปรับปรุงภาษาที่ใช้ในข้อคำถามปรับปรุงตัวเลือกให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นตาม
 หลักวิชาการ สำหรับแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติของวงใหญ่ประเภทเพลงเถา
 จำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 13 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด
 ได้แก่ข้อที่ 3, 4, 6, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่ค่าความ
 ยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 2 ข้อได้แก่ข้อที่ 7, 8 แต่เนื่องจากว่าข้อสอบ
 ทั้งสองข้อเป็นข้อที่เคยผ่านการทดลองใช้ครั้งที่ 1 แล้ว พบว่ามีความเป็นไปตาม
 เกณฑ์ที่กำหนด และค่าอำนาจจำแนกในการทดสอบครั้งนี้ก็อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดผู้วิจัย
 จึงคงไว้ สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 14 ข้อได้แก่
 ข้อที่ 3, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่มีค่าอำนาจ
 จำแนกที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเพียง 1 ข้อ คือข้อที่ 4 แต่ผู้วิจัยคงไว้เนื่องจาก
 ข้อสอบข้อนี้ได้ผ่านการทดลองใช้ครั้งที่ 1 แล้วมีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดรวมทั้งมีค่า
 อำนาจจำแนกที่เป็นไปตามเกณฑ์ จากนั้นผู้วิจัยได้ปรับปรุงภาษาที่ใช้ในข้อคำถาม
 ตัวเลือกให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้นตามหลักวิชาการ และแบบวัดความรู้เกี่ยวกับ
 การปฏิบัติของวงใหญ่ประเภทระบำจำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 13 ข้อ ที่มีค่า
 ความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ข้อที่ 1, 2, 4, 5, 7, 8, 9, 13, 14, 17, 18, 19
 20 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ข้อที่

10, 15 แต่เห็นข้อที่เคยผ่านการทดลองใช้ครั้งที่ 1 แล้วพบว่ามีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด และค่าอำนาจจำแนกในการทดสอบครั้งนี้ก็อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดผู้วิจัยจึงคงไว้สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดทุกข้อ จากนั้นนำแบบวัดความรู้ไปทดสอบครั้งที่ 3 พบว่า แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ประเภทเพลงโหมโรงจำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 12 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ข้อที่ 3, 4, 5, 7, 10, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 3 ข้อคือข้อที่ 8, 11, 20 สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 13 ข้อได้แก่ข้อที่ 3, 4, 5, 8, 10, 12, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด 2 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 7, 11 สำหรับแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ประเภทเพลงเถา จำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 13 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ข้อที่ 3, 4, 6, 7, 8, 10, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 20 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 2 ข้อได้แก่ข้อที่ 11, 19 สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 13 ข้อได้แก่ข้อที่ 3, 4, 6, 8, 10, 11, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 7, 12 และแบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติห้องวงใหญ่ประเภทระบำจำนวน 15 ข้อ มีข้อสอบจำนวน 13 ข้อ ที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ข้อที่ 1, 2, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 15, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่ค่าความยากง่ายไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 13, 14 สำหรับค่าอำนาจจำแนกมีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด จำนวน 14 ข้อ ได้แก่ข้อที่ 1, 2, 4, 7, 8, 9, 10, 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20 และมีข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดเพียง 1 ข้อ คือข้อที่ 5 ซึ่งผลดังกล่าวอาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบมีความแตกต่างกัน ทั้งในด้านของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง และระดับชั้นที่กลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาอยู่

4.2.2 คุณภาพของแบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่วิชาปี่พาทย์ 3

4.2.2.1 ความตรงของการวิเคราะห์งาน ใช้วิธีให้ผู้เชี่ยวชาญ

ตรวจสอบความถูกต้องได้ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.56-4.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าระหว่าง 0.00-0.25 แสดงให้เห็นว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าทักษะที่วัดมีความจำเป็นมากที่สุด คือ ระหว่าง 3.50-4.00 (นิโบล นิมกังรัตน์, 2531) นั่นคือแสดงให้เห็นว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าทักษะที่จะวัดมีความจำเป็นมากที่สุดไปในแนวทางเดียวกันหมด จึงทำให้เกณฑ์มาตรฐานต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1

4.2.2.2 ความตรงเชิงจำแนกของแบบประเมินผลการปฏิบัติ

ฆ้องวงใหญ่ หาได้โดยวิธีใช้กลุ่มตัวอย่างที่รู้แล้ว (Known-Group Technique) และทดสอบค่าที (t-test) จากการประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ทั้ง 3 ประเภทของบทเพลง โดยให้อาจารย์ผู้สอนประจำวิชาแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนมาแล้วและได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำและได้เข้าร่วมงานแสดงบ่อย ๆ กับกลุ่มที่เรียนมาแล้วแต่ไม่ได้ฝึกซ้อมเป็นประจำ ผลที่ได้พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนมาแล้ว และได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำ เข้าร่วมงานแสดงบ่อย ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่เรียนมาแล้ว แต่ไม่ได้ฝึกซ้อมเป็นประจำ ซึ่งส่งผลให้การทดสอบค่าทีมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2.2.3 ความเที่ยงของแบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ มีค่าค่อนข้างสูงในการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง มีค่าระหว่าง 0.68-0.84 ซึ่งหมายความว่าแบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ทั้ง 3 ฉบับมีความคงเส้นคงวาในการประเมิน

4.2.2.4 ความเที่ยงของผู้ประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่จากการให้คะแนนเฉลี่ยจากผู้ประเมิน 2 คนมีค่าสูงมากในการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง คือมีค่าระหว่าง 0.84-0.99 โดยเฉพาะในแบบประเมินผลการปฏิบัติฆ้องวงใหญ่ ประเภท

เพลงใหม่โรงและเพลงระบำในการทดสอบครั้งที่ 3 ซึ่งเป็นเพราะผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงแบบฟอร์มและความชัดเจนของภาษา ที่ใช้ในแบบประเมินผลการปฏิบัติของวงใหญ่ ทำให้ผู้ประเมินทั้ง 2 คนมีความชัดเจนในการให้คะแนนในการตัดสินใจ สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันมาก และมีความเข้าใจในเกณฑ์การตัดสินใจให้คะแนนในการประเมินผลการปฏิบัติของวงใหญ่

4.2.3 ในการใช้แบบวัดภาคปฏิบัติของวงใหญ่วิชาปีที่ 3 ผู้ที่จะนำไปใช้ควรศึกษาข้อมูลการให้คะแนนที่อยู่ทางด้านท้ายของแบบประเมิน ตลอดจนทักษะที่ต้อง การจะประเมินอย่างละเอียด รวมทั้งการดำเนินการสอบ การเตรียมการทดสอบ และเครื่องดนตรีที่จะใช้ในการทดสอบให้ละเอียดโดยเฉพาะเครื่องดนตรีที่ใช้ทดสอบ ต้องอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี เพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน